

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

เรื่องเล่าร่าพล้ง

อรณีย์ ศรีสุข

ปรารถนาครั้งสุดท้ายของชายผู้โดดเดี่ยว

หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้าน

งานการพยาบาลป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพ

หากขอพรได้หนึ่งข้อ คุณจะขออะไรและขอให้ใคร อาจจะขอให้ตนเอง ร่ำรวย สุขภาพแข็งแรงหรือมีชีวิตที่เป็นอมตะ พรหรือความปรารถนาเหล่านี้ คงเป็นสิ่งที่ใครหลายคนต้องการแต่ไม่ใช่สำหรับชายผู้โดดเดี่ยวคนนี้

“โบว์ พี่มีเรื่องจะปรึกษา” เสียงพี่ภัทร พยาบาลหอผู้ป่วยศัลยกรรม อุบัติเหตุ เรียกพยาบาลเยี่ยมบ้านด้วยความคุ้นเคย คุณประสิทธิ์พรเป็นชาย สูงวัยผิวขาวรูปร่างผอม มาโรงพยาบาลด้วยเรื่องของปวดบิตภายในช่องท้อง จากความเจ็บป่วยของโรคและการรักษา ทำให้ต้องใส่สายให้อาหารทางจมูก และมีทวารเทียมทางหน้าท้อง ขณะนอนพักรักษาที่หอผู้ป่วย คุณลุงไม่ยอม ช่วยเหลือตนเอง แม้กระทั่งหยิบแก้วน้ำ หรือจับผ้าเช็ดตัวทำความสะอาดร่างกาย ต้องให้พยาบาลหรือผู้ช่วยพยาบาลดูแลตลอดเวลา สร้างความกังวลใจให้กับทีมสุขภาพ เพราะคุณลุงต้องกลับไปอยู่บ้านเพียงลำพัง

คุณลุงเล่าให้ฟังว่า ตนเองเป็นคนโคราช มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ช่วงชีวิตวัยเด็กค่อนข้างลำบากเพราะครอบครัวฐานะยากจน ต้องช่วยแม่หาบผักไปขายที่ตลาดและทำงานรับจ้างส่งตัวเองเรียนจนจบปริญญา ขยันพากเพียรจนสามารถสอบเข้ารับราชการได้ที่กรุงเทพฯ แต่ด้วยความรักอิสระจึงอยู่คนเดียว **“ผมวางแผนชีวิตและใช้จ่ายเงินอย่างรอบคอบ จนมีห้องเล็ก ๆ เป็นของตัวเอง มีเงินเก็บก้อนหนึ่งไว้ใช้หลังเกษียณ”** คุณลุงพูดด้วยสีหน้าภูมิใจ

“คุณลุงไม่อยากจะกลับไปอยู่ต่างจังหวัดกับพี่น้องหรอกนะ จะได้มีคนช่วยดูแล” ฉันทถามด้วยความเป็นห่วง

“แต่ละคนเขามีภาระ พี่สาวต้องดูแลแม่ แม่อายุเยอะแล้ว” คุณลุงเงยไปสักพัก น้ำเสียงมีบางอย่างซ่อนอยู่ คุณลุงคิดว่าหากอาการดีขึ้นและหมอให้ออกจากโรงพยาบาลคงกลับไปอยู่คนเดียว เพราะไม่อยากเป็นภาระของใคร ถึงแม้ญาติอยู่กรุงเทพฯ ก็ตาม เราจึงวางแผนการดูแลร่วมกันว่า คุณลุงจะต้องให้อาหารทางสาย ดูแลทวารเทียม และช่วยเหลือตนเองให้ได้มากที่สุด

การสอนผู้สูงอายุดูแลตนเองไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะการให้อาหารทางสายยางและการดูแลทวารเทียมด้วยตนเอง เป็นการดูแลที่มีหลายขั้นตอนละเอียดและซับซ้อน แต่ด้วยความร่วมมือของทีมสุขภาพ ช่วยฝึกและทบทวนจนผู้ป่วยมั่นใจสามารถดูแลตนเองได้ **“ถ้าคุณลุงไม่สบายมีอาการผิดปกติฉุกเฉิน พอดีจะขอความช่วยเหลือจากใครได้นอกจาก 1669 ไหมคะ”** ฉันทถามด้วยความเป็นห่วงเพราะคุณลุงอยู่คนเดียว โทรศัพท์ใช้ได้เพียงรับเข้าและโทรออกเท่านั้น

คุณลุงมองด้วยแววตาเจ็บปวด เล่าเรื่องราวของพี่น้องที่ต่างเติบโต มีความเป็นตัวของตัวเอง เรื่องบางอย่างมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน ไม่ได้พูดคุยหรือปรับความเข้าใจกัน และปล่อยให้ความทุกข์ ความเศร้าหมองกลายเป็นหนองกักกินใจ ความสัมพันธ์ของพี่น้องจึงเหลือเพียง **“แม่”** เป็นที่ยึดเหนี่ยว คุณลุงจึงเลือกที่อยู่คนเดียวเพียงลำพัง **“ลุงขอแค่อยู่จนได้เงินประกันชีวิตก้อนสุดท้ายเอาไปให้แม่ไว้ใช้ยามเจ็บป่วย ลุงก็พอใจแล้ว”** ฉันทับฟังอย่างตั้งใจ และนัดหมายจะติดตามเยี่ยมหลังคุณลุงออกจากโรงพยาบาล

“ตุ๊ด.....ตุ๊ด.....ตุ๊ด..หมายเลขที่คุณเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้กรุณาดูติดต่อใหม่อีกครั้งค่ะ” เสียงข้อความอัตโนมัติจากปลายสายทำให้ฉันทรู้สึกกังวลใจ จึงปรึกษาพี่ภัทรพยาบาลที่หอผู้ป่วย และประสานกับพยาบาลหน่วยตรวจผู้ป่วยนอก **“อีก 3 วัน คุณลุงมีนัดตรวจที่ OPD ก็จะให้เพื่อนช่วยดูให้แน่ จะได้พาเข้าห้องตรวจด้วย”** แต่คุณลุงก็ไม่ได้มาตรวจตามนัด พี่ภัทรจึงโทรมาปรึกษากังวลว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่บ้าน ฉันทรีบโทรหาคุณลุง ค้นหาเบอร์นิติคอนโด เพื่อโทรสอบถามแต่ก็ไม่มีใครรับสาย หนทางสุดท้ายคือโทรหาหลานสาว ซึ่งหลานให้ข้อมูลว่า เมื่อวานคุณลุงยังโทรหาแม่ที่ต่างจังหวัด ถ้าหลานหายป่วยจากโควิดแล้วจะไปดูที่ห้องพักให้ ทำให้ทีมพอเบาใจได้บ้าง

1 สัปดาห์ต่อมา หลานสาวแจ้งว่าคุณลุงเสียชีวิต สันนิษฐานว่าเกิดจากภาวะช็อค โดยเพื่อนบ้านสังเกตว่าไม่เห็นคุณลุงเดินออกมาจากห้องหลายวัน จึงเรียกหน่วยกู้ภัยและพบคุณลุงนอนเสียชีวิตภายในห้องพัก หลานสาวจึงต้องติดต่อกับทางโรงพยาบาลเพื่อขอเอกสารนำไปยื่นประกันชีวิตแทนผู้ป่วย

ทีมสุขภาพ ปรารถนาให้ผู้ป่วยสามารถดูแลตนเองได้ มีคุณภาพชีวิตที่ดี สุขภาพดีสามารถต่อสู้กับโรคร้าย คุณลุงประสิทธิ์พร ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ จนได้เงินประกันชีวิตก้อนสุดท้าย เพื่อเอาไปให้แม่ไว้ใช้ยามเจ็บป่วย ทั้งสองต่างปรารถนาดีเพื่อผู้อื่น และทำทุกอย่างเพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นได้สิ่งที่ปรารถนา ถึงแม้ผลลัพธ์สุดท้ายอาจไม่ได้เป็นไปตามที่คาดหวัง แต่อย่างน้อยเรื่องราวนี้ทำให้เห็นว่า ทีมสุขภาพของโรงพยาบาลรามาธิบดี ใส่ใจและรับฟังความต้องการของผู้ป่วยได้ดังคำว่า **ให้....ไม่ลืมนัด**